

Zpravodajská zpráva

pro 163. zasedání Legislativní rady vlády dne 1. 10. 2015, č. j. 13170/2015-LRV

k návrhu

[zákona, kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení \(insolvenční zákon\), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony](#)

zpracoval a předkládá
Mgr. František Korbel, Ph. D.

I. Vyjádření k navržené právní úpravě

A. Nezbytnost, základní obsah, smysl a účel navržené právní úpravy

Ministerstvo spravedlnosti předkládá vládě v souladu s Programovým prohlášením vlády, které si vytklo vést „nesmlouvavý boj proti zneužívání exekucí a neférovým insolvencím“, a v souladu s Plánem legislativních prací vlády návrh zákona, kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon; dále jen „IZ“) a čtyři další zákony. Těmi jsou zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), zákon č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích.

Spolu s návrhem zákona jsou předloženy i základní teze prováděcích právních předpisů, které se týkají stanovení náležitosti elektronického formuláře pro vybraná podání insolvenčnímu soudu, standardů řádné činnosti insolvenčního správce a úkonů, které je insolvenční správce povinen vykonávat osobně a obsahu a dalších náležitostí odborné zkoušky pro udělení akreditace.

Podle předkladatele má návrh vyřešit některé zásadní problémy, s nimiž se praxe v insolvenčním řízení potýká a které je podle názoru předkladatele nutné či vhodné řešit legislativně. Hlavním deklarovaným cílem je důsledná ochrana práv účastníků insolvenčního řízení, posílení dohledových a sankčních pravomocí ministerstva nad insolvenčními správci, snížení administrativní zátěže insolvenčních soudů, regulace komerčních subjektů způsobilých negativně ovlivnit insolvenční řízení (pod tím si na první pohled nejde nic představit, ale zřejmě se tím mají na mysli poskytovatelé služeb v oblasti oddlužení a navrhovaná povinnost jejich akreditace), změna systému přidělování insolvenčních věcí, regulace neomezeného zřizování poboček insolvenčních správců, posílení doručování dokumentů do datových schránek a intenzivnější ochrana před podáváním tzv. šikanózních insolvenčních návrhů.

Popsané cíle jsou v obecné rovině jistě legitimní a věcně žádoucí. Ale je otázkou, zda se je podařilo naplnit vhodným obsahem. Připomínám, že obdobné cíle měla jak samotná právní úprava v novém IZ, tak zejména tzv. „protišikanózní“ novela IZ předložená též MSp a schválená v minulém funkčním období Poslanecké sněmovny (sněmovní tisk č. 604) jako zákon publikovaný následně pod č. 334/2012 Sb. s účinností od 1. 11. 2012. Tato předchozí novela umožnila, mimo jiné odmítnout šikanózní insolvenční návrh věřitele pro zjevnou bezdůvodnost, definovala zjevně bezdůvodné podání (např. podložené pohledávkou, ke které se pro účely rozhodnutí o úpadku nepřihlíží, nebo takové, které zjevně sleduje zneužití svých práv na úkor dlužníka), uložit sankci do 50 000 Kč za zjevně bezdůvodný insolvenční návrh, omezit předběžným opatřením některý z účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, uložit věřiteli povinnost složit jistotu k zajištění náhrady újmy způsobené bezdůvodným zahájením insolvenčního řízení či požádat insolvenční soud, aby dlužníka vymazal ze seznamu dlužníků v insolvenčním rejstříku. K dalším podstatným změnám vyvolaným poznatky praxe došlo s účinností od 1. 1. 2014 přijetím velké, tzv. „revizní“ novely IZ zákonem č. 294/2013 Sb. Nejsem si jist, nakolik již došlo k vyhodnocení těchto změn a nakolik bylo při formulaci dalších změn přihlíženo k poznatkům praxe o jejich aplikaci. Poněkud zarážející je v této souvislosti přiznání navrhovatele v důvodové zprávě, že přezkum účinnosti hodnocení dopadů regulace poslední velké revizní novely IZ proveden nebyl, neboť je plánován až na rok 2016. To samozřejmě není dobře, měnit právní úpravu je nutno vždy až po řádném vyhodnocení té stávající, nota bene také relativně nové.

Otázkou další, byť mimoprávní, je též to, zda bude MSp vůbec schopno nově navrhovaná ustanovení vykonávat. Podle důvodové zprávy k tomu potřebuje 15 nových systemizovaných míst pro výkon dohledu a dalších 15 systemizovaných míst pro akreditační řízení. Velmi se obávám, že nedostane, jako obvykle, nic.

Návrh je předkládán s pozoruhodným množstvím 15 zásadních rozporů k návrhu a s dalšími rozpory nad rámec návrhu, a to prakticky výhradně se Svazem průmyslu a dopravy České republiky, jehož členů se návrh týká, a s Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, kde působí bývalí zaměstnanci legislativního odboru Ministerstva spravedlnosti, oddělení insolvenčního práva. Nic proti tomu, oceňuji, že ti, kteří IZ rozumějí, se mu věnují i na jiných resortech, a je jen škoda, že nedošlo k jejich zapojení do samotné tvorby či větší snaze, resp. lepším výsledkům vypořádání připomínek, aby v návrhu rozpory nebyly.

Závěrem mohu konstatovat, že předložený návrh nelze hodnotit z hlediska nezbytnosti ani vhodnosti jako celek, neboť jde o soubor různorodých vzájemně oddělitelných opatření, z nichž některá jsou vhodná, jiná méně, ale všechna sledují legitimní a potřebné cíle. To jistě neznamená, že samotné sledování dobrých cílů vede k dobrému řešení, nicméně je to důvodem k akceptaci návrhu v obecné rozpravě a přistoupení k podrobnému posouzení.

B. Soulad návrhu s ústavním pořádkem a s ostatními součástmi právního řádu

Jak lakonicky uvádí důvodová zpráva, navrhovaný zákon je v souladu s ústavním pořádkem České republiky. U některých bodů omezujících přístup k soudu o tom však pochybuji a jeví se mi jako rozporné s právem na projednání věci a spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 36 a 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Jde zejména o povinnost dokládat majitele věřitele pohledávky dle navrhovaného bodu 4. (§ 19) a bodu 48 (§ 177 odst. 2 – 5) návrhu a dále povinnost předkládání potvrzení auditora nebo daňového poradce, že je o pohledávce účtováno v souladu s účetními předpisy dle navrhovaného bodu 28 (§ 105). Blíže v podrobné části mé zprávy a rozpravě na LRV.

Pokud jde o soulad s právem EU, tak k tomu odkazuji na stanovisko OKOM uvedené i v návrhu stanoviska LRV, proti němuž nemám námitek.

C. Přehlednost navržené právní úpravy

Jde o poměrně rozsáhlou právní úpravu, neboť čl. I. novely, který tvoří její základ (vlastní novela IZ) má 108 novelizačních bodů. Přehlednost je přiměřená poměrně specializované právní materii a zvolené formě legislativního řešení.

Méně přehledné jsou však návrhy změn, neboť k návrhu zákona o rozsahu 32 stran se předkládá návrh stanoviska LRV (a komise pro RIA) o celkovém rozsahu 33 stran, což porozumění textu znesnadňuje. Navíc návrh stanoviska v řadě případů upozorňuje na obecnější problémy nebo dává určité podněty předkladateli k úvaze či dořešení, aniž by bylo zatím jasné, jak se k nim předkladatel postaví a zda vůbec, případně jak je zapracuje. To často nevyplyvá ani z návrhu stanoviska LRV. S nedořešenými výhradami přitom není vhodné návrh předkládat ke schválení vládě, ale je třeba je nejprve vyřešit. Návrhu by proto zřejmě prospělo, kdyby byl podle výsledků projednání v LRV upraven a předložen formálně znovu, což by nemuselo znamenat žádné velké zdržení a vše by pak mohlo jít hladčeji.

D. K jednotlivým bodům

K bodu 1. a 2. návrhu: Ve shodě s návrhem stanoviska LRV sdílím pochybnosti o vhodnosti speciální regulace místní příslušnosti soudu v § 7b. Dochází tím k narušení obecných principů a tradiční procesní zásady, že místní příslušnost se určuje podle okamžiku zahájení řízení. Chápu důvody návrhu a snahu o zabránění účelovým přesunům sídla dlužníka na poslední chvíli (forum shopping), ale nejsem si jist, zda bude účinná a nezpůsobí více zmatků, než užítu. Dosud používané řešení prostřednictvím příkázání věci jinému soudu z důvodu vhodnosti se celkem osvědčilo a soudy o těchto návrzích rozhodují rychle (obvykle ještě před úpadkem). Pokud podle nově vkládaného § 7 odst. 5 IZ může insolvenční soud, u něhož byl návrh podán, mimo jiné jmenovat i předběžného správce (který se pak stane i insolvenčním správcem s plnou působností po rozhodnutí o úpadku), pak to nebrání účelovým přesunům sídla dlužníka, který hodlá využít případného propojení mezi insolvenčním soudem a insolvenčním správcem. Navrhuji vypustit bez náhrady.

K bodu 4. návrhu: Odkaz v § 19 na novelizovaný § 177 odst. 2 – 5 IZ, který obsahuje povinnost dokládat u postoupení pohledávky informaci o skutečném majiteli věřitele (může mít vůbec věřitel majitele?). Tento požadavek je neorganický, nikde jinde se v oblasti řízení před soudem neobjevuje a neadekvátně zatěžuje věřitele, který pohledávku nabyt postoupením (na rozdíl od jiných věřitelů je povinen sdělit skutečného majitele, což může být důvěrná informace, po které jiným věřitelům ani dlužníkovi nic není). Pokud má úprava docílit toho, aby struktura věřitelů byla transparentní s ohledem na zákaz hlasování ve smyslu podle novelizovaného § 53 IZ, pak je tato snaha předem odsouzena k neúspěchu.

(např. proto, že pohledávky mohou být účelově postupovány na nastrčené fyzické osoby, na které se výše uvedená povinnost nevztahuje). Navrhované řešení může mít negativní dopad i na obchod s pohledávkami (banky, různé finanční instituce a jiní institucionální investoři pravidelně prodávají pohledávky v blokových obchodech specializovaným obchodníkům s pohledávkami, kteří by však nyní museli sdělit skutečného majitele. Lze tak očekávat pokles zájmu o hromadné postupování pohledávek, bude tak nižší i jejich cena, což se může negativně projevit i na situaci institucionálních věřitelů). Bod 4. novely navrhuji vypustit bez náhrady (včetně souvisejícího bodu 48. – doplnění § 177 odst. 2 – 5 IZ).

K bodu 5. návrhu: S návrhem lze souhlasit, nicméně považuji za chybu, aby se veřejná obchodní společnost zapisovala do seznamu insolvenčních správců pouze jednou bez ohledu na počet ohlášených společníků. To v praxi zabrání vytváření veřejných obchodních společností s více insolvenčními správci, což je jinak jev, který by mohl vést k větší profesionalizaci insolvenčních správců (viz např. situace v sousedním Německu, kde jsou specializované kanceláře insolvenčních správců běžné).

K bodu 7. návrhu: Při řešení úpadku oddlužením v § 25 odst. 2 se zavádí dvojí většina pro převolbu insolvenčního správce, a sice podle výše pohledávek a podle počtu přihlášených pohledávek. Tento návrh oslabuje postavení věřitelů s nejvyššími pohledávkami. Vzhledem k tomu, že v oddlužení je obvykle malý počet věřitelů (cca 5 – 10), nelze vyloučit, že uvedený zákaz bude obcházen účelovým částečným postupováním pohledávky na spřízněné subjekty. Tomu toto ustanovení nebrání a asi tomu ani zabránit nemůže. S ohledem na neefektivitu tohoto ustanovení navrhuji jeho vypuštění. Navíc vzhledem k tomu, že u oddlužení se nově nemá konat přezkumné jednání, bylo by nutné § 29 IZ upřesnit tak, že u oddlužení se má jednat o první schůzi věřitelů (nikoliv o první schůzi věřitelů po přezkumném jednání, protože přezkumné jednání u oddlužení odpadá).

K bodu 8. návrhu: Podle § 34 odst. 3 má být odvolaný insolvenční správce ustanoven odděleným insolvenčním správcem k přezkumu pohledávky, kterou popřel, pokud její věřitel hlasoval pro jeho odvolání. Vzhledem k tomu, že v praxi popření věřitelé v podstatě nehlasují (hlasovací právo by jim musela přiznat schůze věřitelů nebo soud, což se děje výjimečně), je využitelnost tohoto ustanovení nízká.

K bodu 11. návrhu: Vložené ustanovení § 38 odst. 6 se jeví být takové, že insolvenční správce z prvních dlužníkem zaslaných splátek nejprve alokuje vše jako zálohu na odměnu a náhradu hotových výdajů za dobu 6 měsíců. Až teprve poté bude dělit přijaté platby mezi věřitele, což v podstatě „upřednostní“ insolvenčního správce před věřiteli.

K bodu 12. návrhu: Návrh změn § 47 odst. 1 společně s bodem 7 (§ 25 odst. 2) výrazně zpřisňuje podmínky pro odvolání insolvenčního správce v případě řešení úpadku oddlužením. To je jistě zásah do práv věřitelů. Je adekvátní a důvodný? Věřitelé mají zájem na tom, aby insolvenční řízení proběhlo rychle a kvalitně. Zejména v oddlužení jsou většinou věřitelé neaktivní. Pro věřitele majoritního by bylo problematické vůbec převolby dosáhnout ačkoliv by nebyl s činností správce spokojen. Obdobný problém je i u svolání schůze věřitelů v případech oddlužení, kdy podmínky počtu věřitelů podle „hlav“ a zároveň podle výše přihlášených pohledávek není reálné splnit (pro pasivitu spoluvěřitelů).

K bodu 20. návrhu: Nová povinnost podle § 80a činit všechna podání povinných držitelů datové schránky prostřednictvím datové schránky by měla být ve shodě s návrhem stanoviska rozšířena i na zástupce účastníků. Není však důvod omezovat elektronická podání e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem. Z hlediska soudu je to jedno, e-maily i datové zprávy z ISDS přichází do stejné elektronické podatelny soudu. Z hlediska uživatelů a účastníků má možnost volby elektronických podání poměrně důležitý význam z mnoha důvodů (detaily lze probrat ústně).

K bodu 22. návrhu: Návrh zavádí do § 100a předběžné posouzení insolvenčního návrhu podaného věřitelem. Pokud soud návrh posuzuje, neuveřejní se vyhláška o zahájení insolvenčního řízení. To narušuje princip publicity insolvenčního rejstříku – ačkoliv dlužník může být omezen v nakládání se svým majetkem podle § 111 IZ (nový § 100a odst. 3 IZ), nikdo to neví. Využitelnost institutu předběžného posouzení návrhu považuji v praxi za nízkou, neboť stačí, pokud insolvenční návrh bude po formální stránce zpracován dobře, byť navrhovatel ve skutečnosti dlužníkovým věřitelem nebude. Slabá možnost využití institutu předběžného posouzení návrhu je dána i tím, že soud posuzuje jen důvody podle § 128a IZ (odmítnutí návrhu pro zjevnou bezdůvodnost), který sám však obsahuje pouze požadavky formálního charakteru, kterým není obtížné vyhovět.

K bodu 28. návrhu: Návrh zavádí v § 105 povinnost dokládat u návrhů podávaných věřiteli, kteří vedou účetnictví, existenci pohledávky mimo jiné i potvrzením auditora nebo daňového poradce, že je o pohledávce účtováno v souladu s účetními předpisy. Tato povinnost zakládá nerovnost navrhovatelů, kteří vedou účetnictví, a těmi navrhovatelů, kteří účetnictví nevedou – nutnost vynaložit zvýšené náklady atd. V důsledku tohoto opatření může být obtížné vůbec insolvenční návrh podat. Toto ustanovení se navíc míjí s praxí, ve které jsou šikanózní insolvenční návrhy obvykle podávány nikoli pro pohledávky smyšlené, ale spíše pro pohledávky sporné, o kterých je však na straně navrhovatele účtováno v soudu s předpisy. Navrhují vypustit, šikanózním insolvenčním návrhům toto ustanovení nezabrání a jen zbytečně zvyšuje náklady na věřitelské insolvenční návrhy (obdobně dává ke zvážení i návrh stanoviska LRV).

K bodu 30. návrhu: Návrh zavádí v § 108 povinnost složit u věřitelského insolvenčního návrhu zálohu na náklady insolvenčního řízení ve výši 10.000 Kč / 50.000 Kč. Je zvolena koncepce, že nezaplacení zálohy představuje zjevnou vadu návrhu ve smyslu § 128a IZ (ve znění návrhu) a insolvenční soud tak návrh do 7 dnů odmítne. Ochrana před šikanózními insolvenčními návrhy by však prospěla více, pokud by složení zálohy bylo koncipováno tak, že pokud nebude zaplácena, tak se k návrhu nepřihlíží (stejně jako např. v případě, že insolvenční návrh není opatřen úředně ověřeným podpisem).

K bodu 32. návrhu: Záloha na náklady insolvenčního řízení v § 108 odst. 3 se zvyšuje z 50.000 Kč na 100.000 Kč, společně se zálohou spojenou s podáním insolvenčního návrhu tak záloha může činit až 150.000 Kč (dosud 50.000 Kč) – to opět zvyšuje bariéru pro podávání věřitelských insolvenčních návrhů pro věřitele, pro které je řešení pohledávky v insolvenci mnohdy poslední možností; věřitel tak v extrémních případech může zaplatit až 150.000 Kč na zálohách plus soudní poplatek s tím, že nemá jistotu, zda vůbec někdy bude jeho nárok být částečně uhrazen. Navrhují zálohu nezvyšovat, ale uznávám, že je to věcná otázka, k jejímuž řešení je oprávněn předkladatel.

K bodu 38. návrhu: Zvýšení pořádkové pokuty v § 128a odst. 3 až na částku 500.000 Kč povede k dalšímu zvýšení bariéry proti podávání věřitelských insolvenčních návrhů. Vzhledem k tomu, že pořádková pokuta je příjmem státu, a nikoliv dlužníka, proti kterému by případně šikanózní insolvenční návrh směřoval, nepřináší takto vysoká pořádková pokuta dlužníkovi žádný prospěch. Výše pořádkové pokuty je mimořádná i ve vztahu k jinak obvyklé výši pořádkové pokuty v občanském soudním řízení nebo trestním řízení (jen § 81 odst. 2 IZ umožňuje uložit insolvenčnímu správci pořádkovou pokutu 200.000 Kč, pokud řádně neplní své povinnosti). Navíc výše pokuty by měla alespoň trochu korespondovat s možnou výší zálohy na náhradu újmy. Ale chápu i důvody pro posílení represe, dávám tedy pouze k úvaze (obdobně dává ke zvážení i návrh stanoviska LRV).

K bodu 39. návrhu: V § 128a odst. 4 a 5 se zavádí šestiměsíční lhůta, po kterou insolvenční navrhovatel / věřitel nemůže podat nový insolvenční návrh, pokud byl jeho původní insolvenční návrh pravomocně odmítnut. Takto široký zákaz není nijak odůvodněn, navíc lze velmi jednoduše obejít (např. postoupením pohledávky na jiného věřitele nebo tím, že ještě před rozhodnutím odvolacího soudu bude insolvenční návrh vzat zpět). Zcela postačuje dosavadní omezení u opakovaných insolvenčních návrhů (§ 128a odst. 2 písm. b) IZ). Opět chápu důvody, ale dávám ke zvážení, zda jde o řešení přiměřené a efektivní (dtto návrh stanoviska).

K bodu 47 návrhu: Návrh v § 177 odst. 1 doplňuje, že vykonatelnost pohledávky lze prokázat veřejnou listinou nebo rozhodčím nálezem stálého rozhodčího soudu. Navrhuji slova „stálého rozhodčího soudu“ vypustit, neboť není důvod rozlišovat mezi rozhodčím nálezem stálého rozhodčího soudu (tedy v podstatě Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR) a jiným rozhodčím nálezem (v této souvislosti stojí za připomínku, že zahraniční rozhodčí nálezy a jejich vykonatelnost je Česká republika povinna respektovat podle Newyorské úmluvy o výkonu rozhodčích nálezů, byť se současně nejedná o rozhodčí nálezy stálého rozhodčího soudu ve smyslu zákona o rozhodčím řízení. Stávající znění bodu 47. návrhu by však s tímto závazkem mohlo být v rozporu). Patrně z těchto důvodů návrh stanoviska vypouští celý dovětek o rozhodčích nálezech a ponechává k prokázání vykonatelnosti pohledávky pouze veřejnou listinu. Zahrnuje tato „veřejná listina“ i rozhodčí nálezy? Obávám se, že ne zcela, neboť není vydáván státním orgánem ani jiným orgánem veřejné moci. Ale ty by tam měly být, neboť by v takových případech nebylo jak jinak vykonatelnost prokázat. To je nutno věcně i právně dořešit. Možná použít jen obecný pojem, že vykonatelnost pohledávky má být prokázána „exekučním titulem“.

K bodu 64. návrhu: Návrh v § 295 odst. 2 rozšiřuje zákaz nabývání majetku z majetkové podstaty i na osoby tvořící koncern se členy věřitelského výboru nebo s jejich náhradníky. V praxi nebyly zaznamenány problémy s takovým zneužíváním postavení člena věřitelského výboru, naopak to v některých případech může snižovat kupní cenu prodávaného majetku, a tím i výnos pro věřitele, neboť se snižuje okruh možných kupců, což je v rozporu se zásadou podle § 5 IZ, tedy zásadou nejvyššího uspokojení věřitelů). Navrhuji tento bod vypustit, případně alespoň připustit výjimku v případě souhlasu ze strany soudu (jejíž udělení je jinak možné až po skončení konkursu, viz § 295 odst. 3 IZ ve znění bodu 65. návrhu).

K bodu 72. Zavádí se zde do nového § 390a advokátní proces, ale není řešeno jeho financování. Stanovení zákonného maxima odměny 5, resp. 7,5 tis. Kč (bez DPH, nebo s DPH?), která zcela zjevně nemůže stačit, se nic neřeší, neboť zkrátka advokáti nebudou takové případy chtít se ztrátami dělat. Na malých městech nebudou nejspíše působit ani akreditované společnosti, které by sepisovaly a podávaly návrhy na povolení oddlužení zdarma. Budou se zvyšovat žádosti o ustavování advokátů pro nemajetnost. Návrh neřeší ani situaci, kdy bude kvalifikovaná osoba (advokát atd.) požadovat zaplacení odměny předem a jinak odmítne návrh na oddlužení sepsat. Pak asi nastane exploze žádostí o bezplatnou právní pomoc. Počítá se s tím vůbec? A chce se to?

16. K bodu 73. návrhu: Návrh na oddlužení v § 391 odst. 3 má jít podat pouze datovou schránkou nebo elektronicky se zaručeným podpisem (v případě osoby, která může návrh na oddlužení podat sama - ekonomické / právnické vzdělání). Tlak na elektronizaci obecně velmi vítám, ale použitá formulace není šťastná; vyplývá z ní totiž, že osoba podle § 390a odst. 2 písm. a) musí činit podání pouze v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Pokud však bude mít tato osoba datovou schránku, není třeba vyžadovat její elektronický podpis. Jde o nezamýšlené zpřísnění podmínky podání, které jistě předkladatel nechtěl. Dále podle § 392 IZ (novelou nedotčen) je však třeba k návrhu na povolení oddlužení připojit celou řadu listin, v některých případech i s úředně ověřenými podpisy. Tyto listiny zřejmě nepůjde poslat datovou schránkou. Bod 73. návrhu tak zůstává na polovině cesty a jen zvyšuje administrativní náročnost zpracování návrhu na povolení oddlužení (návrh na povolení oddlužení se podává elektronicky, ostatní dokumenty půjdou poštou). Bylo by vhodné umožnit i podání těchto příloh elektronicky.

II. Vyjádření k návrhu stanoviska LRV

K návrhu stanoviska LRV nemám v zásadě žádných vážnějších připomínek, bude ještě diskutováno a dílčí drobnosti se vyřeší při projednání v LRV.

III. Závěr

Závěr navrhuji přijmout dle diskuse v LRV, nicméně nelze přehlédnout, že návrh stanoviska LRV i zpráva z hodnocení komise RIA navrhují projednání přerušit a návrh dopracovat dle připomínek. Souhlasím, že je to racionální a nekonfliktní návrh řešení a předkladateli bych jej doporučil využít.

V Praze dne 30. září 2015

Mgr. František Korbel, Ph. D.